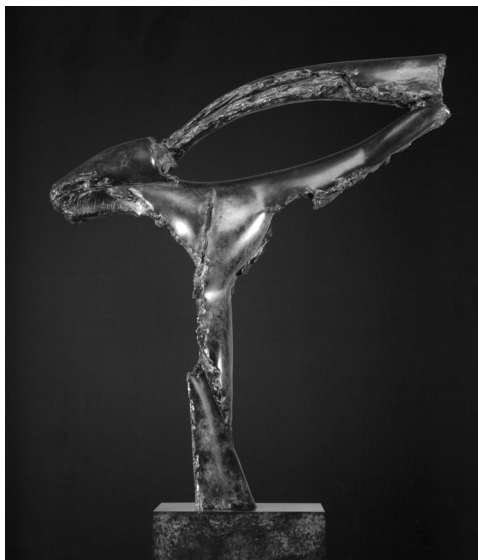

Lövétei Lázár László
A BOGDÁN LÁSZLÓ-NÉVTÁR
– Töredék –

*Lacinak, szeretettel,
2018. március 8-ra*

...és ott vagyunk mi is Bogdán szülőkisvárosában,
Sepsiszentgyörgyön, ahol Európa a leghuzatosabb,
„Mi a boldogság?” – kérdezi nyugtalanul Huttera Béla hölgyfodrász,
s széttárt karokkal forogni kezd, mint egy kerengő dervis,
„Mindannyian az ő fehér köpenyéből bújtunk ki!”
– vallja később B. Szerémy Gerzson,
ahogy a jázminbokrok elbírhatatlan illatában fuldoklik,
ott üldögél mellette az árnyékban Beldeanu őrmester,
és ott van Kovácsné is, faághoz hasonló, ráncos, aszott kezével,
ott ugrál Fül-orr-gége, a táncos lábú uszkár
Gombóc, a puli társaságában,
ott élt valamikor a titokzatos dédapa, Ödön von Boticselli,
miként kései leszármazottja, Boticselli Lajos is,
aki távolról sem azonos Bogdán Lászlóval,
s még csak azt sem mondhatjuk,
hogy különösebben jó ismerősök lennének,
oda látogat el Isabel, a portugál hölgy, és kísérője-hódolója,
Beniczky gróf,
milyen különös, éppen akkor érkeznek,
amikor B. Szerémy Gerzson nagyanyja, a fogadó cselédlánya
meztelenül fürdik szegény Isabel szobájában,
kielégítve a titokzatos idegenek szeszélyeit,
arra a vidékre még Borges és Ricardo Reis is ellátogat,
ha nem is Sepsiszentgyörgyre, de az erdélyi tengerre bizonyosan,
ahol az egymást metsző Bermuda-háromszögek között
hányan tűntek el nyomtalanul, istenem,
hogy a végén alig marad valaki,
legfennebb Nicolae Spiridon, alias Drakula,

a belügy nyugállományban lévő, depresszióban szenvedő,
kényszerképzetekkel viaskodó, rögeszmék által gyötört
melakóros őrnagya, felettesével,
Păun ezredessel és a szerencsétlen, nimfomán Evelinnel,
egy trilógia erejéig még a milliárdos, halhatatlan
Eduardo de Sica is megjelenik,
elsüllyedt gályákat fosztogat, hogy jótékonykodhassék,
Nemo kapitány fosztogatta így a spanyol trónbitorló, III. Károly
elsüllyedt hajóit a vigói öbölben,
és hiányozhat-e Szindbád, vagy a fúriákkal küszködő
Vaszilij Bogdanov, vagy Pessoa, aki mint minden költő:
színlelő-művész,
mindannyian az ő gyermekei vagyunk,
mint feldobott fémpénz forog a sok regény-élet,
tudjuk, hogy valaki játszik velünk,
tudjuk, hogy Bembere Richárd Alfonz és Álvaro de Campos is mi vagyunk,
és hogy a végén egy sarokban fog haldokolni látomásunk...

Eredet (2000, bronz)